

Stacy Plays

OCHRÁNCI DIVOČINY

ÚTĚK DO MESY

DOBRODRUŽNÁ FANTASY
INSPIROVANÁ MINECRAFTEM

Ochránci divočiny

Útěk do mesy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Stacy Plays

Ochránci divočiny – Útěk do mesy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OCHRÁNCI DIVOČINY

ÚTĚK
DO MĚSY

Stacy Plays

OCHRÁNCI DIVOČINY

ÚTĚK DO MĚSY

DOBRODRUŽNÁ FANTASY
INSPIROVANÁ MINECRAFTEM

 P R E S S

Copyright © 2020 by StacyPlays, LLC

Interior illustrations copyright © 2020 by Vivienne To

All rights reserved. Printed in the United States of America. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. For information address HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers.

Translation © Eva Kadlecová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4838-9

ISBN e-knihy 978-80-264-4898-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Obsah

Kapitola první	13
Kapitola druhá	22
Kapitola třetí	32
Kapitola čtvrtá	39
Kapitola pátá	45
Kapitola šestá	54
Kapitola sedmá	62
Kapitola osmá	72
Kapitola devátá	77
Kapitola desátá	86
Kapitola jedenáctá	96
Kapitola dvanáctá	102
Kapitola třináctá	107
Kapitola čtrnáctá	117
Kapitola patnáctá	125
Kapitola šestnáctá	135
Kapitola sedmnáctá	143
Kapitola osmnáctá	152
Kapitola devatenáctá	161
Kapitola dvacátá	168

MESA

úzký kaňon

opuštěný zlatý důl

stezky v údolí

hoodoo!

tábořiště

skalní brána

město duchů

SEVER

naše tajga

městečko a nádraží

SANDRA

EVEREST

LUMP

BAZALKA

DOKTOR

SOFIE

VODNÁŘ

STRÁNKA

MILO

MOLLY

KŘEPELKA

ZAJÍC TMAVOOCASÝ

PUMA

OSLÍK

KAPKA

ROSE

Kapitola první

Líz.

Líz.

Líz.

Sandře rozkvetl na tváři úsměv, jakmile ji probudily doteky psího čumáku.

„Ahoj, Stránko,“ pozdravila rozespale.

V jeskyni byl zvláštní chlad. Sandra otevřela oči a okamžitě si uvědomila, že je tu se Stránkou sama.

Sandra spávala každý den schoulená mezi svou smečkou arktických vlků. Jejich hebká bílá srst jí poskytovala víc tepla než ta nejhřejší přikrývka. A vlci obvykle čekali, až se Sandra probudí. Ale dnes ráno to bylo jiné. Její vlci byli pryč.

Ihned v ní začala růst panika. Rychle si protřela oči a rozhlédla se, ale vtom je uviděla. Vůbec nebyli pryč – jen už nebyli stulení okolo ní. Everest, alfa samec smečky, střežil vchod do jeskyně. Vyměňoval si pohledy s Doktorem, který s ním postával u vchodu. Sandra si vzpomněla, že Doktor měl v noci hlídku na horském hřebeni. Musel se právě vrátit, aby Everesta zpravil o nočních událostech.

Bazalka, která zastávala ve smečce pozici beta vlčice, ležela stočená u ohniště, kde vesele praskal oheň. *Holka bláznivá*, pomyslela si Sandra. *Přežila úder blesku, a přesto pořád tak ráda rozdělává oheň*. Sofie, další vlčí samice, posedávala u velkého smrkového stolu, kde Sandra chystala vlkům jídlo a pracovala na různých řemeslných projektech. Vodnář opodál tápal v malém crčícím pramínku, který protékal zadní částí jeskyně. To znamenalo, že všichni vlci jsou doma – až na...

„Kde je Lump?“ zeptala se Sandra a posadila se. *Neměl by chodit ven sám*. Požár, který před pár měsíci zachvátil tajgu, možná na chvíli odradil lovce, ale Sandra měla podezření, že je stále vypsaná odměna za odstřel vlků. Což znamenalo, že mohou být všichni v nebezpečí.

Vtom však Lumpík přihopsal do jeskyně. Sandra si tedy alespoň myslela, že je to on. Dalo se to těžko poznat, protože jeho normálně zářivě bílá srst měla teď hnědý odstín, jako by se vyválel v blátě. Přední tlapky měl

kompletně obalené bahnem, které z něj v jeskyni začalo opadávat. Everest při pohledu na ten nepořádek tiše, nesouhlasně zavrčel. Lump se líně přiloudal k Sandře a s nevinným výrazem jí upustil do klína hromádku pomačkaných pivoněk.

Sandra nechápavě zamrkala a prohlížela si růžové květy. Byly celé oslintané a už působily dost povadle. Skoro jako by je natrhal v lese už před pár dny a od té doby je měl někde zahrabané. Ano, přesně tak to vypadalo. Ale proč by to dělal?

Co se děje? dumala Sandra. *Nejdříve všichni vlci vstanou beze mě. A teď květiny?* A vtom jí to došlo. Dnes musí být osmý říjnový den! Výročí dne její záchrany.

Protože nikdo nevěděl, kdy má Sandra narozeniny, každý rok od jejího příchodu do tajgy k vlčí smečce spolu oslavovali den, kdy ji čtyřnozí kamarádi zachránili. Letos už to bylo popáté. Vždycky ráno v den záchrany každý z vlků přinesl Sandře nějaký dárek. Jak dokázali sledovat, co je za den, neměla Sandra ponětí. A nevěděla ani, co se tenkrát přesně stalo, než ji šestice arktických vlků zachránila a přijala mezi sebe.

Pokud na ty události měla nějaké vzpomínky, byly pohřbené hluboko v její mysli. Ať se snažila sebevíc, nedokázala si na nic vzpomenout. A vlků se na to samozřejmě zeptat nemohla. Během let si smečka vyvinula jedinečný

způsob komunikace prostřednictvím zvuků, výrazů obličeje a řeči těla, ale mluvit ani psát vlci nemohli – i když Sandra se nemohla zbavit podezření, že Sofie se snaží naučit číst.

„Děkuju ti, Lumpíku,“ usmála se, zvedla květiny a přivinula si je k hrudi. „Opravdu byly... ehm, chci říct, opravdu *jsou* krásné.“

Lump na ni vyčkávavě hleděl. „Ach, máš pravdu, ani jsem si nepřivoněla,“ dodala Sandra a zvedla si zplíhlé květy k nosu. „Mmmm. Voní tak sladce.“ Položila květiny vedle sebe. Stránka je očichala a zavrtala nos mezi tlapy.

Sandra vstala, přešla jeskyni ke svému houpacímu křeslu a posadila se do něj. Věděla, co bude následovat. Vlci jí začnou jeden po druhém přinášet dárky.

A opravdu – už se k ní blížil Doktor a vlekl něco za sebou. Sandra z křesla zvědavě natahovala krk. Když uviděla, co to je, překvapením zalapala po dechu a vstala. Doktor jí přinášel veliký luk a toulec plný šípů. Dotáhl jí ho až k nohám a nervózně se na ni podíval. Čekal, jestli Sandru potěší, že v den výročí své záchrany dostává darem zbraň.

„Páni,“ vydechla Sandra uctivě. Dřepla si na podlahu jeskyně a přejela prsty po luku. „Doktore, jak jsi k němu přišel?“

Doktorovy rezavě zbarvené oči bloudily po jeskyni. Krást věci lidem, kteří přišli do tajgy, to se Doktorovi nepodobalo.

Ale jestli něco doopravdy nesnášel, byl to lov. Musel zbraň sebrat nějakému lovcí, protože věděl, že Sandra ji použije jen k dobrým věcem. A byla pravda, že po tom všem, co se v tajze v létě odehrávalo – odměna vypsaná za odstřel vlků a skon několika členů divoké vlčí smečky vedené samicí Šerou –, byla Sandra vlastně ráda, že jí k malému nožíku přibyl další prostředek na obranu sebe a své vlčí rodiny.

„Děkuju ti, Doktore,“ řekla. „Budu muset hodně trénovat, ale jsem za něj moc ráda. Teď mi ho ale prosím polož támhle na stůl... ať na něj nedosáhne Stránka.“

Doktor ji ochotně poslechl a odtáhl luk se šípy na plochý balvan, který Sandra používala jako psací stůl.

Nato k Sandře přistoupila Sofie a pokynula čenichem ke smrkovému stolu, kde chladl dýňový koláč, Sandřin oblíbený. Sofie ho upekla v ohništi na starém plechu, který jednou našli na tábořišti. Sandra věděla, že vlci obvykle nevynikají v matematice, ale Sofie byla výjimka (což byl další důvod, proč ji Sandra podezírala, že umí číst). Díky této znalosti byla půvabná vlčice mimořádně zběhlá v činnostech jako pečení, které vyžadovaly přesné odměřování.

„Sofi, ten ale nádherně voní, děkuju ti,“ pronesla Sandra a usadila se zpátky do křesla. Sofie zářila hrdostí.

Jako další se objevil Vodnář, který poodešel, když si Sandra prohlížela luk. Pyšně před ni vyplivl mokrou hlínu, kterou vytěžil z říčního břehu.

„Děkuju ti, chlapče,“ usmála se Sandra a převracela měkkou hroudu v dlaních. Otočila se na Lumpa: „Můžeme si z ní vyrobit květináč. Až příště dostanu pivoňky, aby tak rychle nezvadly.“

Lumpík zavrtěl ocasem a Sandra jeho i Vodnáře pohladila po hlavě.

Potom vstala z křesla a došla k Bazalce, která vypadala zasmušile. Jizva v místech, kam vlčici při červencové bouři zasáhl blesk, byla už skoro zahojená. I tam, kde měla nejhorší popáleniny, jí začínala dorůstat nová srst. Po tom osudném požáru strávili Sandra a vlci zbytek léta ve skrytu jeskyně a starostlivě o Bazalku pečovali.

Úder blesku podle všeho Bazalku poznamenal víc uvnitř než navenek. Oslabil ji, musela se učit znovu chodit. Teď už byla schopná urazit kratší vzdálenosti, ale na to, aby odešla z jeskyně a hledala dárek pro Sandru, stále neměla dost sil.

„To nejlepší, co jsi mi kdy mohla dát, je, že už je ti líp, holčičko,“ klekla si Sandra vedle ní a něžně uchopila do dlaní její hlavu. „A to myslím vážně.“

Bazalka zvedla k Sandře pohled a její žluté oči se němě upřely do těch Sandřiných, zelených jako dva smaragdy. Sandra ji políbila na hlavu a obrátila se k Everestovi, který se objevil vedle ní před ohništěm. Jeho stříbrné oči byly vážné.

„Evereste,“ začala Sandra. „Vůbec nevádí, jestli mi nic neneseš, já přece...“

Vzápětí se však odmlčela, když si všimla, že Everest drží něco v tlamě. Sklonil hlavu nad její ruce. Nastavila dlaně a on do nich upustil malý lesklý předmět.

Sandra mlčky zírala na věc ve svých rukou. Připadala jí... povědomá. Byl to drobný stříbrný náramek s několika malými přívěsky. Přimhouřila oči a zadoufala, že se jí při pohledu na něj vybaví nějaká vzpomínka.

Prohlížela si přívěsky: pokrývala je špinavě šedá patina. Byl na nich koník, knížka, vrtulník, písmeno S a mořská panna.

„Evereste,“ zašeptala Sandra, „odkud ho máš?“

